

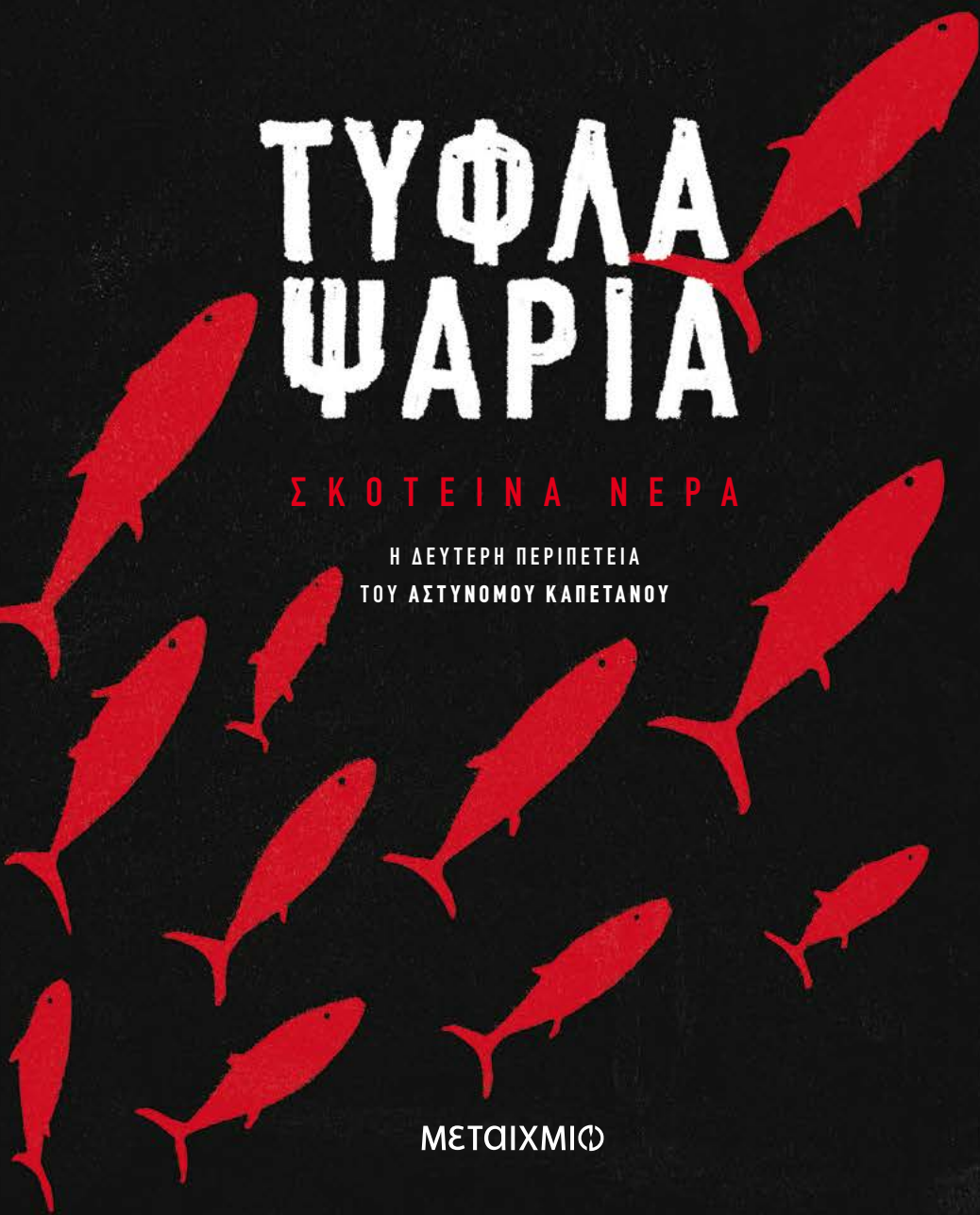
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΤΥΦΛΑ ΨΑΡΙΑ

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΝΕΡΑ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΟΥ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

«Τα κάναμε σκατά χτες, το ξέρεις;».

Ελένη Λεσίδη

Κάρυστος, Πέμπτη 5 Ιανουαρίου 2012, 17:04

Ο γυνειοφόρος άνδρας βγήκε από την Ωραία Πύλη του Ιερού. Ένας μανδύας ιδρώτα είχε τυλίξει το δέρμα του κάτω από τα ράσα, καθώς κοίταζε το εκκλησίασμα από την υπερυψωμένη ξύλινη εξέδρα. Πήρε μια κοφτή ανάσα, σε μια προσπάθεια να διαχειριστεί το άγχος του. Όχι σήμερα, σκέφτηκε, προσπαθώντας να χαλιναγωγήσει τον σφυγμό του. Επέβαλε στον εαυτό του να ηρεμήσει με μια δεύτερη εισπνοή. Όχι τώρα. Ένωσε τα πλευρά του να ανοίγουν σαν βεντάλια, έτοιμα να ανακόψουν την ταχύτητα με την οποία το αίμα διέστελλε τα αγγεία του κορμιού του. Όχι εδώ. Δεν έπρεπε να υποκύψει σε άλλη μία κρίση πανικού.

Η ακολουθία των Μεγάλων και Βασιλικών Ωρών την παραμονή των Θεοφανείων είχε προγραμματιστεί να τελεστεί από εκείνον. Σήμερα. Τώρα. Εδώ. Δεν θα άφηγε τον δαίμονα να τον εμποδίσει. Έκλεισε τα μάτια. Ο αρχηγός τον είχε τιμήσει. Θα γινόταν ο πρώτος κληρικός που θα τελούσε τον εσπερινό στο νεόκτιστο εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου.

Τα χείλη του άνοιξαν διστακτικά και η γαλήνια φωνή του απλώθηκε στον ιερό χώρο.

«Ευλογητός ο Θεός ημών, πάντοτε, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν».

Η δοξολογία μόλις ξεκινούσε. Η γιορτή θα ολοκληρωνόταν αύριο με τον μεγάλο αγιασμό των υδάτων στη θάλασσα του Ευβοϊκού, τιμώντας τη βάπτιση του Ιησού Χριστού και τη φανέρωση της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος.

Η δοξολογία συνεχιζόταν καθώς οι πιστοί έπαιρναν ξανά τις θέσεις τους στα στασίδια. Η καρδιά του είχε αρχίσει να βρίσκει σταδιακά τους φυσιολογικούς της παλμούς. Τα είχε καταφέρει. Ήταν πια ο πρώτος κληρικός στο νέο εκκλησάκι της κοινότητας των εργατών.

Ο πρώτος που τους είδε να φεύγουν μαζί.

Μερικά δευτερόλεπτα πριν, ένα ρεύμα αέρα εισέβαλε από το μικρό άνοιγμα της πόρτας, πέρασε πάνω από τα κεφάλια των πιστών και μαστίγωσε το μέτωπό του. Οι φλόγες των κεριών στα μανουάλια τρεμόπαιξαν. Ο ιερέας παρατήρησε τις δύο ανθρώπινες φιγούρες που εγκατέλειπαν τη δοξολογία πριν από τη λήξη της.

Η Διώνη και ο Κόρσο γλίστρησαν αθόρυβα προς τα έξω, περπατώντας στο φρεσκοστρωμένο με καρυτινό μάρμαρο προαύλιο της εκκλησίας. Είχε νυχτώσει. Η πυκνή ομίχλη δημιουργούσε μια ψευδαίσθηση καπνού που έφτανε μέχρι τον σταυρό της στέγης.

«Ικανοποιημένος;»

«Ήρθε πολύ κόσμος» της απάντησε ο άνδρας ψιθυριστά, με μια δόση συγκρατημένης ικανοποίησης.

Τα μάτια της ανέβηκαν στο πρόσωπό του. Τα φρύδια της σχημάτισαν δυο τόξα που του χαμογελούσαν. Ο άνδρας είχε μάθει να αναγνωρίζει αυτό το βλέμμα.

Διακόσια μέτρα από εκεί που στέκονταν, μια καύτρα τσιγάρου έκαιγε μέσα στο δάσος. Δεν έπρεπε ν' ανεβάσει τη δόση. Αυτό το πράγμα που είχε χώσει στο αίμα του πριν από μισή ώρα ήταν πολύ δυνατό. Τον είχε χαλάσει. Τα πόδια του έτρεμαν και στην κατάσταση που ήταν δεν θα ρίσκαρε να μπει στην εκκλησία. Δεν έπρεπε να τον δουν. Δεν έπρεπε να προκαλέσει σχόλια. Οι τελευταίες τζούρες νικοτίνης κύλησαν αργά μέσα στο αίμα του. Ένωσε να ηρεμεί. Έβγαλε τον κίτρινο αναπτήρα από το μπουφάν και ετοιμάστηκε για ένα ακόμα τσιγάρο πριν καλά καλά τελειώσει το προηγούμενο. Ο άνεμος που ούρλιαζε πριν από λίγα λεπτά είχε αρχίσει να κοπάζει.

Η Διώνη στάθηκε πρώτη στον λόφο. Εκείνη ήταν που επέμεινε να απομακρυνθούν από το προαύλιο της εκκλησίας. Και εκείνος ήξερε πως δεν είχε άλλη επιλογή από το να την υπακούσει. Οι φωνές της δεν θ' αργούσαν να κινήσουν υποψίες.

«Αποδώ» επέμεινε η Διώνη σαν τον είδε να σέρνει το βήμα του. Και ο Κόρσο υπάκουσε σαν σκύλος.

Αυτό σήμαινε στα ιταλικά το παρατσούκλι του – *Κάνε Κόρσο*: σκύλος προστάτης. Και ο άνδρας με τον σκούφο δεν ήταν τίποτα λιγότερο από αυτό. Ένας προστάτης. Ένας κόχορς, σύμφωνα με την ετυμολογία της λατινικής λέξης που γέννησε τη λέξη κόρσο. Ο δικός της προστάτης.

«Πού πάμε μέσα στα σκοτάδια;»

Η Διώνη έσφιξε το χέρι του τραβώντας τον προς το μέρος της. Η επόμενη ανηφόρα οδηγούσε σε ένα ξέφωτο πριν το δάσος. Ένα χέρσο κομμάτι γης, προτού ξεκινήσουν οι αριές και οι κέδροι πάνω από τον Ευβοϊκό κόλπο. Ο Κόρσο κοίταξε πρώτα τον ουρανό και ύστερα γύρω του, προσπαθώντας να προσανατολιστεί. Ένας απροσδιόριστος μορφής όγκος από χοντρούς κορμούς δέντρων απλωνόταν μπροστά του.

Ο κίτρινος αναπτήρας του άνδρα έβγαλε μια ασθενική φλόγα. Το τσιγάρο έμεινε μετέωρο στα χείλη του. Αμφιταλαντεύτηκε μεταξύ αλήθειας και παραισθήσεων. Ήταν σίγουρος πως είχε ακούσει ήχο από πέτρες να κατρακυλούν στον λόφο πίσω του. Το «πράγμα» ήταν πολύ δυνατό, όμως εδώ και λίγα λεπτά είχε αρχίσει να συνέρχεται. Το τρέμουλο τον είχε εγκαταλείψει. Έχωσε τον κίτρινο αναπτήρα στην τσέπη και σηκώθηκε όρθιος.

«Αποδώ» επανέλαβε η Διώνη, οδηγώντας τον Κόρσο όλο και πιο βαθιά στο δάσος. Το φως του ολόγιουμου φεγγαριού αποκάλυψε τους ξύλινους σκελετούς τριών σπιτιών δίχως στέγη. Τα πρώτα από τα πολλά που θα ακολουθούσαν σ' αυτό το μέρος. Η Διώνη πέρασε ανάμεσα από δύο δοκούς που προορίζονταν για πόρτα και τον τράβηξε μαζί της. Το κορμί του μούδιασε.

«Είσαι μεθυσμένη» προσπάθησε να πει ο Κόρσο.

«Είμαι» παραδέχτηκε εκείνη και η γλώσσα της άγγιξε τα χείλη του.

Η απουσία οροφής πάνω από τα στυλώματα των ξύλινων τοίχων έλουζε τα κορμιά τους με λευκό φως. Το χέρι της τρύπωσε στα μαλλιά του. Λαγνεία. Ο Κόρσο υποχώρησε. Αφέθηκε στη γλώσσα της. Τα επόμενα λεπτά φάνηκαν ονειρικά. Δυο παντελόνια που σταμάτησαν στις μπότες τους. Όρθιοι, σε μια πλευρά ενός νοτισμένου ξύλινου τοίχου, να αφήνονται στις ορέξεις των κορμιών τους. Ο Κόρσο ένιωσε τη θερμή της πλάτης της στο στέρνο του. Μπήκε μέσα της αργά. Το στόμα του στον λαιμό της. Η ηδονή τους παρέσυρε σε βρυχηθμούς άγριων ζώων την εποχή του ζευγαρώματος. Η Διώνη έφτανε με κάθε διείσδυση όλο και πιο κοντά στον οργασμό. Εκείνος της έκλεισε το στόμα. Ερεθίστηκε ακόμα περισσότερο. Ξαφνικά τον ένιωσε να σταματά.

«Τι έγινε;»

«Πάψε».

Αισθάνθηκε την αλλαγή θερμοκρασίας. Τη θέρμη που αναδίδει ένας άνθρωπος στο κρύο. Γύρισε πίσω το κεφάλι του. Τον είδε. Ο άνδρας με τον κίτρινο αναπτήρα υποχώρησε και με ένα σάλτο χάθηκε από τα μάτια του.

Δεν έπρεπε να του ξεφύγει. Μια έκρηξη αδρεναλίνης έκανε την καρδιά του Κόρσο να χτυπά ανεξέλεγκτα. Ανέβασε το παντελόνι του. Άρχισε να ποδοπατά τις πέτρες έξω από το ξύλινο κουτί. Ένα σφίξιμο στο γόνατο. Αγνόησε τον πόνο. Τον είδε να χάνεται πίσω από τους κορμούς. Επιτάχυνε. Έπρεπε να τον πιάσει. Ο άνδρας με τον κίτρινο αναπτήρα προπορευόταν.

Δεν θα τον άφηνε να ξεφύγει. Όχι. Δεν θα χάλαγε ό,τι είχε χτίσει για ένα βλέμμα. Για μια προδοσία. Έσφιξε τα δόντια. Πλησίαζε. Άκουσε τις πέτρες να κατρακυλάνε κάτω από τις σόλες του θηράματος. Είδε τη σκιά να πηδά τους βράχους. Πλησίαζε. Ο σκύλος θα τον γράπωνε. Κινήθηκε διαγώνια για να μικρύνει την απόσταση. Ήταν κοντά του. Μπορούσε να μυρίσει τον φόβο του. Τα δόντια του σκύλου θα καρφώνονταν στη σάρκα του. Άκουσε την ανάσα του. Τα σαγόνια του σκύλου θα έκλειναν. Δυο σάλτα ακόμα. Τον έφτασε. Τον έσπρωξε. Η κλίση του εδάφους έκανε τα υπόλοιπα. Ο άνδρας με τον κίτρινο αναπτήρα βρέθηκε να κατρακυλά πάνω στα χαλίκια πριν η πορεία του τερματιστεί με έναν δυνατό γδούπο στη βάση ενός πέτρινου τοιχίου.

Ο Κόρσο έφτασε από πάνω του. Το μέτωπο του θηράματος αιμορραγούσε. Το δεξί του πόδι είχε διπλώσει σε μια ανατριχιαστική θέση, που έδειχνε πως η κνήμη είχε θρυμματιστεί. Ο σκύλος έδειξε τα δόντια του. Ο Κόρσο έσκυψε δίπλα του, σήκωσε την πρώτη πέτρα που ακούμπησαν τα δάχτυλά του.

«Σε παρακαλώ» έκανε να ψελλίσει ο άνδρας, πριν μια κραυγή φόβου σπάσει τη σιωπή της νύχτας.

Ο Κόρσο σήκωσε το χέρι του. Η άκρη της πέτρας λούστηκε στο λευκό φως της σελήνης. Καθαρό. Αμόλυντο κομμάτι γης. Όπλο στα χέρια του. Τη δεύτερη φορά που φωτίστηκε, κόκκινο

χρώμα είχε λεκιάσει την αγνότητα του τόπου. Βίαια και οριστικά. Με τον τρόπο που ταίριαζε στον Κόρσο.

Χαλκίδα, Κυριακή 8 Ιανουαρίου 2012, 06:57

Διάολε. Διάολε.

Το κεφάλι μου. Μια αόρατη μέγγενη έσφιγγε τους κροτάφους μου τόσο δυνατά που πίστεψα πως το κρανίο μου θα διαλυόταν από στιγμή σε στιγμή. Τίναξα το πάπλωμα από πάνω μου, προσπαθώντας να σηκωθώ μέσα στο μισοσκόταδο. Το άψυχο φως μιας μουντής χαραυγής τρύπωνε από τα στόρια, θυμίζοντάς μου πως ο Ιανουάριος είναι ο πιο μελαγχολικός μήνας του χρόνου. Νέος χρόνος, νέα όνειρα, που διαλύονται πριν το τέλος του μήνα. Σηκώθηκα όρθιος. Οι κινήσεις μου ανάδεψαν τον αέρα, ξυπνώντας τη μυρωδιά από το άρωμά της. Η Ελένη κοιμόταν δίπλα μου. Νέος χρόνος, νέα όνειρα. Ήμουν ακόμα στις αρχές του μήνα.

Βγήκα από το δωμάτιο φορώντας μόνο ένα φανελάκι και το εσώρουχό μου. Ένωσα τις τρίχες του κορμιού μου να σηκώνονται όρθιες ακριβώς τη στιγμή που τα πέλματά μου ακούμπησαν το ξύλινο πάτωμα του σαλονιού. Κρύο. Παγωμένος άνεμος χτυπούσε το καραβόπανο της τέντας, δημιουργώντας έναν ρυθμικό ήχο που κατάφερνε να τρυπώσει από το μπαλκόνι στο σαλόνι. Κοίταξα τα ξέφτια του υφάσματος να τεντώνουν προς το βορρά.

Το δελτίο ειδήσεων είχε αναφέρει την κακοκαιρία στη χθεσινή πρόγνωση του καιρού. Κρύες μάζες αέρα από τη Σιβηρία, έλεγε η ξερακιανή ξανθιά, θα περνούσαν πάνω από τα βουνά της Εύβοιας σε μια εβδομάδα. Η ίδια σταφιδιασμένη παρουσιάστρια πρόσθεσε τον όρο «βαρομετρικό χαμηλό», που ποτέ δεν έκανα τον κόπο να μάθω τι είναι. Σπάνια πίστευα τους δημοσιογράφους, αλλά αυτή τη φορά αποδείχτηκε πως έλεγαν αλήθεια.

Στην πραγματικότητα δεν με ένοιαζε το κρύο. Το πάπλωμα εδώ ήταν ζεστό. Και η πολυκατοικία αυτή έκαιγε στο φουλ το καλοριφέρ, τουλάχιστον κάθε απόγευμα, χωρίς τσιγκουνιές. Στο δώμα μου, από την άλλη, νύχτωνε και ξημέρωνε ένας άλλος κόσμος. Οι τοίχοι φούσκωναν από υγρασία. Στο ταβάνι ξεφλούδιζαν σοβάδες. Κάποιες νύχτες ήταν προτιμότερο να κοιμηθείς στον δρόμο παρά στο στρώμα.

Μπήκα στην κουζίνα. Άνοιξα το ντουλάπι. Σωστός με την πρώτη. Κατέβασα ένα χάρτινο ασημί σακουλάκι που, παρά το ερμητικό κλείσιμο, μύριζε καφέ. Η ετικέτα με πληροφόρησε πως επρόκειτο για *«Εκλεκτή συγκομιδή κόκκων από τη Μαδαγασκάρη. Πρώτης ποιότητας χαρμάνι. Ελαφρύ άρωμα»*. Εγώ δεν ήξερα πού πέφτει η Μαδαγασκάρη και η πρώτη γυναίκα μου ξεκινούσε τις μέρες της με πρώτης ποιότητας χαρμάνι.

Έβαλα την καφετιέρα να γουργουρίζει και επέστρεψα στο σαλόνι για να βρω το παντελόνι μου. Παρατήρησα τα έπιπλα. Η ίδια σκέψη με το προηγούμενο βράδυ. *Της τέλειωσαν τα λεφτά πριν προλάβει να ολοκληρώσει την ανακαίνιση*. Ένα μαονένιο τραπέζι συντροφιά με μεταλλικές λευκές καρέκλες. Δρύνη βιβλιοθήκη, δώρο γάμου από έναν θείο της που είδα μια φορά στον γάμο και μια στη βάπτιση της κόρης μας. Δίπλα από τη δερμάτινη πολυθρόνα έστεκε ένα καινούργιο σιδερένιο φωτιστικό δαπέδου. Αυτό το συγκεκριμένο το είχε πάρει το μάτι μου στο μαγαζί της Χαϊνά Decorazione e Casa. Ιταλική φινέτσα και κουραφέξαλα. Μόνο ο διπλός μπεζ καναπές δεν φαινόταν παράταιρος, κι αυτό επειδή ήταν χωμένος στη μακρινή γωνία του σαλονιού.

Πάνω του ξεχώριζαν ένα μαύρο σουτιέν και η κόκκινη μπλούζα της. Μοντέρνα τέχνη, θα το ονόμαζε εκείνη. Το παντελόνι μου κουβαριασμένο στο πάτωμα δίπλα από το γυάλινο τραπέζι. Τα υπόλοιπα απομεινάρια της χθεσινής βραδιάς έστεκαν στην άκρη του. Ένα τασάκι με σβησμένα πουράκια βανίλιας και δυο ποτήρια με υπολείμματα κόκκινου κρασιού.

Το βλέμμα μου έμεινε πάνω στα δύο μπουκάλια κρασιού. Η ετικέτα έγραφε κάτι γαλλικά που δεν καταλάβαινα. Ξεχώρισα μόνο τη λέξη Μπορντό. Πρόσεξα την πιατέλα με τα τυριά σχεδόν ανέγγιχτη. Εγώ είχα δοκιμάσει δύο κομμάτια. Η Ελένη δεν θα έκανε την τιμή σε μια απλή γραβιέρα Νάξου.

Φόρεσα το παντελόνι μου και στάθηκα μπροστά στην μπαλκονόπορτα. Μια άτονη λευκή συννεφιά είχε καλύψει την πόλη. Ο γνώριμος χειμώνας της Χαλκίδας. Ψυχρός και άχρωμος, ακριβώς σαν τον πίνακα με το ασυνάρτητο θέμα που κρεμόταν στον τοίχο πάνω από τον καναπέ. Μια χιονισμένη πλαγιά που πάνω της κυλούσαν περιγράμματα από διάφορα μεγέθη γραβάτας. Έργο τέχνης για εκείνη. Εντελώς ακατανόητο για μένα.

Ο ήχος της καφετιέρας έπαψε. Έκανα να γυρίσω στην κουζίνα όταν άκουσα την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Ο πονοκέφαλος δυνάμωσε. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν στο χολ.

«Καλημέρα, Χρήστο. Καλημέρα» επανέλαβε βιαστικά και μάζεψε τα μαλλιά της σε ένα σφιχτό κότσο. Με προσπέρασε, αρπάζοντας μπλούζα και σουτιέν από τον καναπέ.

«Πάρε τα μπουκάλια από τα τραπέζι πριν ξυπνήσει το παιδί» είπε χωρίς να γυρίσει να με κοιτάξει.

«Θα το έκανα, δεν χρειαζόταν να μου το πεις».

Αλήθεια θα τη βοηθούσα, απλώς πρώτα είχα στο μυαλό μου να δοκιμάσω μια τζούρα καφέ Μαδαγασκάρης.

Η Ελένη συνέχισε προς την πόρτα της αποθήκης κι εγώ μάζεψα παραμάσχαλα μπουκάλια και τυριά και πήγα στην κουζίνα. Τα άφησα στον νεροχύτη και έριξα καφέ στην κούπα μου. Στην πρώτη γουλιά εμφανίστηκε μπροστά μου.

«Το πουκάμισό σου» είπε κουνώντας το ρούχο μπροστά στα μούτρα μου.

«Δεν σου αρέσει το φανελάκι που φοράω;»

«Άσε τα παιχνίδια. Θα ξυπνήσει η μικρή».

Άφησα τα παιχνίδια και την κούπα με δύναμη πάνω στον πάγκο. Μέσα σε μια νύχτα, η Ελένη είχε μετατραπεί από σέξι

θηλυκό με κόκκινο κραγιόν σε αυστηρή δασκάλα με κότσο και ταγέρ.

Ντύθηκα με κοφτές κινήσεις, φροντίζοντας να σιγουρευτεί για την ενόχλησή μου.

«Τα κάναμε σκατά χθες, το ξέρεις;»

«Εγώ δεν είδα να λερώνουμε».

«Μιλάω σοβαρά. Ξέρεις πως αυτό που έγινε...»

«Ήταν όμορφα...» τη διέκοψα. Ένωσα τα πρώτα σφιξίματα στην καρδιά. Ήταν η εμπειρία του μπάτσου που με προειδοποιούσε για το τι επρόκειτο να ακολουθήσει στην επόμενη πρόταση.

«Ήταν» είπε σαν να μου έκανε χάρη που το παραδεχόταν, «αλλά αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να ξαναγίνει».

Γαμώ την μπατσο-εμπειρία μου.

«Σπίτι σου εννοείς;» ρώτησα, προσπαθώντας να κερδίσω χρόνο και ένα χαμόγελό της. *Μηδέν και στα δύο.*

«Γενικά, εννοώ». Κοίταξε πίσω της σαν να φοβόταν μην την ακούσει κανείς και συνέχισε ψιθυριστά. «Τα πήγαμε πολύ καλά με τον ψυχολόγο. Της δώσαμε να καταλάβει πως θα μείνουμε δυο καλοί φίλοι. Δεν πρέπει να μπερδευτεί ξανά το παιδί».

Δειλή. Με σουτάρε για άλλη μια φορά και τα έριχνε στο παιδί. Δεν θα την παρακαλούσα κιόλας. Είχα χάσει την αξιοπρέπειά μου, αλλά μου είχε μείνει τουλάχιστον ο εγωισμός.

«Τα παπούτσια μου πού είναι;» ρώτησα με ένα χαμόγελο ανωτερότητας, για να μη φανεί ο θυμός μου.

«Δίπλα στη βιβλιοθήκη» απάντησε, κι εγώ άρχισα να περπατώ προς τη γωνία του σαλονιού.

«Ισχύει ακόμα για την άλλη Κυριακή;» ρώτησε πριν φτάσω το ξύλινο έπιπλο.

Τα πρώτα δύο ράφια της βιβλιοθήκης γέμιζαν με βιβλία σχετικά με τα σημαντικότερα καλλιτεχνικά ρεύματα στην ιστορία της ζωγραφικής ανά χρονολογική σειρά, όπως μου είχε εξηγήσει. *Μανιερισμός, κλασικισμός, μπαρόκ, ροκοκό, ρομαντισμός, ρεαλισμός.*

«Θα την πάω εγώ στο πάρτι. Δεν δουλεύω εκείνη τη μέρα» είπα, προσδίδοντας μια νότα ρεαλισμού σ' όλο αυτό το σουρεαλιστικό σκηνικό που εκτυλίσσόταν μπροστά μου. Η Ελένη με έδιωχνε από το σπίτι αφού πρώτα είχαμε κάνει σεξ και με ρωτούσε αν θα πάω την κόρη μου στα γενέθλια του συμμαθητή της.

«Σ' ευχαριστώ, Χρήστο» είπε μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο. «Πρέπει να δω αν θα μου δώσει τελικά ο Δήμος τον χώρο για την έκθεση».

Διάολε. Μόνο για τους κωλοπίνακές της νοιαζόταν.

Έβαλα τις μπότες μου φουριόζος, όχι γιατί βιαζόμουν να φύγω, αλλά γιατί έπρεπε να προλάβω να εξαφανιστώ πριν με προδώσουν τα συναισθήματά μου. Αυτή ήταν που με φώναξε στο σπίτι της. Αυτή ήθελε να πιούμε στην επιτυχία της που πούλησε άλλο έναν πίνακα. Τον πέμπτο της. Στον διάλογο οι ζωγραφιές της. Καθηγήτρια σε γυμνάσιο ήταν και αποφάσισε να το παίζει Μυταράς.

Φώναξα ένα «Καλή συνέχεια», πριν κάνω το λάθος και της πω να το ξανασκεφτεί. Περίμενα να απαντήσει. Άδιστα δευτερόλεπτα αναμονής. Ούτε καν μπήκε στον κόπο να με ξεπροβοδίσει.

Βρόντηξα την πόρτα και άρχισα να κατεβαίνω τα σκαλιά. Πριν βγω από την πιλοτή, είχα προλάβει κιόλας να το μετανιώσω

Στον διάλογο ο εγωισμός μου. Έπρεπε να είχα πει μια κουβέντα.

Στάθμευσα το κόκκινο Golf μου έξω από τον μαντρότοιχο των φυλακών Χαλκίδας. Διάολε. Το κεφάλι μου συνέχιζε να βουίζει από τα γαλλικά κρασιά. Ψάρεψα το κινητό μου από τη δεξιά τσέπη του παλτού μου. Κλειστό. Αυτό με μάρανε. Το ενεργοποίησα τη στιγμή που η δεξιά μου χούφτα έφαχνε τα φιλά στην κωλότσεπη του παντελονιού.

Το τυροπιτάδικο του Στέλιου στην Μπολοβίνενας είχε την

καλύτερη τυρόπιτα στην πόλη. Με ένα παραπάνω ευρώ, σου χτύπαγε και φραπέ, νεροζούμι σκέτο, ωστόσο δεν τον άλλαζα τον κυρ Στέλιο, όχι για την τυρόπιτα, αλλά για την ειλικρίνειά του. Όποια καινούργια φάτσα ζητούσε καφέ, λάμβανε και την ανάλογη προειδοποίηση: «Τυρόπιτες ψήνω, αδελφέ, μην περιμένεις και πολλά από τον καφέ». Χαμηλές προσδοκίες, κι έτσι στην πρώτη τζούρα ξεγελιόσουν.

Το τυροπιτάδικο δεν ήταν πάνω από είκοσι τετραγωνικά. Ταμείο, ένας φούρνος που ίσα ίσα χωρούσαν δυο λαμαρίνες, μπρίκι και φραπιέρα. Άνοιξα την τζαμένια πόρτα και τον αντίκρισα γεμμένο προς τον φούρνο με λευκή ποδιά και καρπούς αλευρωμένους. Έφτυσε μια καλημέρα μέσα από τα δόντια του και χωρίς ερωτήσεις χτύπησε έναν φραπέ γλυκό, έβαλε την τυρόπιτα στη σακούλα και με μια δεύτερη αγέλαστη καλημέρα πήρε το δέουρο.

Δεν είχα προλάβει να κλείσω την πόρτα του αμαξιού, όταν άκουσα το κινητό μου να χτυπά. Μέχρι να βολέψω σακούλα, κλειδιά και πλαστικό ποτήρι, είχε σταματήσει. Το όνομα Βαμβακάς εμφανίστηκε στην οθόνη. Κατέβασα το παράθυρο, ρούφηξα την πρώτη τζούρα φραπέ, άναψα ένα πουράκι και πρόσφερα στον εαυτό μου λίγα δευτερόλεπτα απόλαυσης, μυρίζοντας τον καπνό βανίλιας που γεννιόταν από την καύτρα του. Μια μικρή δόση ευτυχίας πριν ακούσω τα νέα της υπηρεσίας. Το νεροζούμι του κυρ Στέλιου, πέρα από το στομάχι μου, σκότωνε και τον πονοκέφαλο. Άλλες δυο γουλιές –χαριστική βολή στον πόνο– και τον κάλεσα πίσω. Το σήκωσε στο πρώτο χτύπημα. Δεν ήταν στο γραφείο. Ένωσα την αναστάτωση γύρω του. Ήμουν σίγουρος πως άκουσα τη φωνή της ανθυπαστυνόμου Μαρκένα να φωνάζει: «Πού είναι ο Καπετάνος;».

«Τι έγινε;» ρώτησα.

«Στον Φάρο. Στο πάρκινγκ της Παπαθανασίου. Βρήκαμε μια γυναίκα νεκρή πάνω στα βράχια».

Ωραία ξεκίνησε η εβδομάδα.

«Σε ένα λεπτό θα είμαι εκεί».

Ακριβολογούσα. Τόσο απείχε το τυροπιτάδικο από το μέρος που ήταν ο Βαμβακάς. Φαίνεται πως μετά την τελευταία μου υπόθεση και τη διαλεύκανση της δολοφονίας της δεκατετράχρονης μαθήτριας είχα γυρίσει για τα καλά στο τμήμα. Ακόμα και την τυρόπιτα την έτρωγα δυο χιλιόμετρα μακριά από πτώματα. Οδός Αιδηφού σε είκοσι δευτερόλεπτα, παραλιακά, πάνω στον δρόμο της Εθνικής Συμφιλίωσης σε άλλα σαράντα. Την ταμπέλα Παραλία Παπαθανασίου την είδα στο λεπτό.

Το πάρκινγκ της Παπαθανασίου δεν ήταν τίποτα παραπάνω από αυτό που λέει το όνομά του. Μια χωματένια υπαίθρια, τετράγωνη αλάνα. Θέα στη θάλασσα. Φάρος στο βάθος αριστερά. Το κοντινότερο σπίτι στα διακόσια μέτρα.

Απότομο φρενάρισμα και το αμάξι σύρθηκε στο χώμα. Το καλό με τον ανοιχτό χώρο μιας αλάνας είναι πως ξέρεις ακριβώς ποιοι σε περιμένουν, αρκεί να γνωρίζεις τι αμάξι οδηγούν. Ξεχώρισα τη μαύρη Mercedes του ιατροδικαστή και το μπλε υπηρεσιακό Xsara που οδηγούσε ο Βαμβακάς. Δύο μηχανές της ομάδας ΔΙ.ΑΣ έστεκαν πίσω από ένα περιπολικό που είχε την πόρτα του οδηγού μισάνοιχτη. Μπροστά από το καπό του, μια χούφτα ένστολοι σχημάτιζαν έναν κύκλο σαν να μιλούσαν πάνω από πηγάδι. Στάθμευσα δίπλα από ένα φορτηγό με λευκή καρότσα και κλεμμένα τάσια.

Κάποιος από τη συμμορία του πηγαδιού πρέπει να με πήρε πρέφα, γιατί διασκορπίστηκαν σαν μαθητές που βλέπουν τον διευθυντή στο προαύλιο. Βγήκα έξω και κατευθύνθηκα προς το μέρος τους. Δύο «Καλημέρα, αστυνόμε» με διαφορά ενός δευτερολέπτου έφτασαν στα αυτιά μου. Τους πλησίασα. Όλοι τους, εκτός από έναν πιτσιρικά με σπυράκια και τσαλακωμένη στολή, κρατούσαν ένα χάρτινο ποτήρι καφέ. Αυτός είχε στο χέρι ένα πλαστικό μπουκάλι νερό. Διέκρινα την ετικέτα του καινούργιου μαγαζιού της παραλίας πάνω στα ποτήρια των υπολοίπων: Different Coffee.

Σίγουρα διαφορετικό από το νεροζούμι του κυρ Στέλιου.

«Τι κάθεστε όλοι μες στη μέση; Θα έπρεπε να είστε εκεί». Τους έδειξα τον δρόμο και κοίταξα τον νεαρό με την ασιδέ-ρωτη στολή.

Η μόνη του ελπίδα να βρει γκόμενα ήταν η στολή, κι αυτός τη φορούσε σ' αυτή την κατάσταση.

«Εσένα πώς σε λένε;»

«Εμένα, αστυνόμει;»

Δεν του απάντησα, τον άφησα να βεβαιωθεί μόνος του.

«Κώστας Μπόγρης, αστυνόμει».

«Μπόγρη, υπεύθυνος. Μη δώ άσχετο και δημοσιογράφο να πλησιάζει».

Την ίδια στιγμή που άρχισα να εξοργίζομαι με τον Βαμβακά που είχε τους πιτσιρίκους και κωλοβάραγαν, άκουσα τη φωνή της Μαρκένα.

«Καλή σας μέρα, αστυνόμει».

Καλημέρες για μια μέρα που δεν ήταν καλή.

Γύρισα να την κοιτάξω. Έμοιαζε να είναι ξύπνια εδώ και ώρες. Καστανό μαλλί σε σφιχτό κότσο. Μαύρο δερμάτινο μπουφάν με χρυσό φερμουάρ και κόκκινο κασκόλ στον λαιμό. Προσπάθησα να θυμηθώ αν καβαλούσε μηχανή.

«Γρήγορα ήρθατε».

Σκέφτηκα να της πω πού με πέτυχε το τηλεφώνημα του Βαμβακά, αλλά ήμουν σίγουρος πως δεν θα ήξερε το τυροπιτάδικο του κυρ Στέλιου. Από το Different Coffee θα έπινε καφέ κι εκείνη. Αρκέστηκα σε ένα γενικό «Ήμουν στη γειτονιά» και έχωσα τα χέρια στις τσέπες του παλτού μου.

«Πού βρίσκεσαι το πτώμα;» ρώτησα, ενώ το βλέμμα μου ανέβηκε προς τα γκριζα σύννεφα.

Μια παγωμένη καταχνιά σκέπαζε την πόλη καθώς η Μαρκένα με οδηγούσε στη θάλασσα. Η ανθυπαστυνόμος βηματίζε με αυτοπεποίθηση. Δυναμική, σίγουρη, οι ώμοι ψηλά. Μπορούσα να διακρίνω πάνω από το κεφάλι της τα ήρεμα νερά του Ευβοϊκού. Νηνεμία.

Δύο μέτρα πριν από την άκρη του πάρκινγκ, ένας άνδρας του Εγκληματολογικού έδειχνε με τον δείκτη του προς τα κάτω. Πέρασα δίπλα του και την ίδια στιγμή παρατήρησα σημάδια από αίμα στο χώμα. Δεν χρειάστηκε να συνεχίσω να ακολουθώ τη Μαρκένα. Κράτησα τα μάτια μου πάνω στην κόκκινη γραμμή που γινόταν πιο λεπτή καθώς έφτανε προς την άκρη της αλάνας. Κατέβασα το βλέμμα μου στα βράχια. Ο Βαμβακάς συζητούσε με τον ιατροδικαστή για το κρύο που ερχόταν.

«Αφού σταμάτησε το χιονόνερο, καλά είμαστε» σχολίασα, κάνοντας τα κεφάλια τους να γυρίσουν ταυτόχρονα προς το μέρος μου. Άλλο ένα βήμα και μου κόπηκε κάθε διάθεση να μιλήσω για τον καιρό.

Τα μάτια μου πάνω στο σώμα που είχαν ανάμεσα στα πόδια τους. Ένα κορμί πεταμένο στα βράχια. Δεν μπορούσα να δω πρόσωπο. Φορούσε μαύρο παντελόνι και χακί μπουφάν από αυτά με τις γούνινες κουκούλες. Κατέβηκα προσεκτικά δίπλα τους και έσκυφα πάνω από το πτώμα. Ένα πράσινο ζιβάγκο μέσα από το μπουφάν στράγγιζε στον λαιμό της. Σήκωσα το κεφάλι μου προς τη Μαρκένα. «Εσύ πήγαινε να ελέγξεις πως έβαλαν την κορδέλα οι μικροί».

Μικρή ήταν κι αυτή, ανθυπαστυνόμος ετών είκοσι πέντε, αλλά είχε ελπίδες να γίνει μεγάλη.

«Τι σκατά έγινε εδώ;» ρώτησα και στάθηκα προσεκτικά πάνω στα βράχια. Η θάλασσα απείχε λιγότερο από ένα μέτρο. Ο ιατροδικαστής ξεκίνησε δίχως καλημέρα. Ρεαλιστής.

«Πρόκειται για γυναίκα μεταξύ είκοσι πέντε και τριάντα χρονών. Με μια πρόχειρη εκτίμηση, ώρα θανάτου μεταξύ μία και τρεις τη νύχτα. Φέρει δύο βαθιά τραύματα από μαχαίρι στο θώρακα, το ένα είχε πορεία εισόδου την καρδιά. Θα έχω περισσότερες λεπτομέρειες μόλις τη φέρετε στο νεκροτομείο» είπε και προχώρησε ένα βήμα πάνω στα βράχια που τον έκανε να γλιστρήσει. Ο Βαμβακάς τον έπιασε από το χέρι πριν σωριαστεί. Σταθεροποιήθηκε.

«Τι τους ταΐζετε στο Σώμα και κάνουν τέτοια μπράτσα;»
ρώτησε σε μια προσπάθεια να κρύψει την αμηχανία του.

Δεν του χαρίστηκα.

«Γιατρέ, κοίτα να μη μάθει τίποτα η εφημερίδα, και σε αντάλλαγμα θα βάλω τον Βαμβακά να σου δώσει αναλυτικό διατροφολόγιο».

Του την είχα φυλαγμένη του Λεμένου από τότε που μας κάρφωσε σε προηγούμενη υπόθεση στην ανιψιά του, δημοσιογράφο της τοπικής εφημερίδας.

Ο ιατροδικαστής με αγνόησε επιδεικτικά, χτυπώντας μια φορά την πλάτη του Βαμβακά. «Γεια σου Βαμβακά θηρίο» φώναξε καθώς έφευγε, με το караφλό κρανίο του να φέρνει σε ξεχασμένο λάχανο στο ψυγείο.

«Από τι ώρα είναι εδώ ο Λεμένος;» ρώτησα τον Βαμβακά.

«Πριν μισή ώρα ήρθε».

«Εσείς τι ώρα μάθατε για τον φόνο;» συνέχισα να ρωτώ, σκύβοντας ξανά προσεκτικά πάνω από το πτώμα. Η θάλασσα μπροστά από τα βράχια ήταν ήρεμη. Ο ουρανός δεν έλεγε να χάσει το παγωμένο του χρώμα.

«Από τις επτά το πρωί. Προσπάθησα να σας πάρω».

«Είχε φοφήσει η μπαταρία» δικαιολογήθηκα, προσπαθώντας να δω το πρόσωπο του θύματος. Τα μαλλιά της ήταν βρεγμένα, το πουλόβερ μουσκεμένο. Από τα σημάδια στο πάρκινγκ ήξερα πως δεν την ξέβρασε η θάλασσα. Ήταν όμως μούσκεμα. Το κύμα πρέπει να την έλουζε όλη νύχτα.

Ο Βαμβακάς σχολίασε σαν να άκουσε τη σκέψη μου.

«Την έσυραν στο πάρκινγκ και την πέταξαν στα βράχια. Βρήκαμε συνεχόμενα ίχνη αίματος».

«Ποιος σας ειδοποίησε;»

«Ένας άνδρας. Είχε πάει βόλτα τον σκύλο του».

«Του πήρατε κατάθεση;»

«Εγώ ο ίδιος».

Κατάθεση μπορούσε να πάρει. Να οργανώσει τους υπό-

λοιπους που ξύνονταν στη μέση του παρκινγκ δεν τα κατάφερε.

Ο Βαμβακάς δεν ήταν ιδιαίτερα οργανωτικός. Σχεδόν δύο μέτρα ύψος και εκατό κιλά μύες ήταν όμως αρκετά για να σε σέβονται οι συνάδελφοι.

«Γεώργιος Μανίκης. Μένει στη γωνία της Παπαθανασίου. Κάθε πρωί σηκώνεται στις έξι για να πάει βόλτα τον σκύλο του. Δουλεύει στην Εθνική Τράπεζα που είναι πάνω στη Χαϊνά. Παντρεμένος με...»

Έπαψα να τον ακούω. Μια νεκρή κοπέλα στα βράχια. Το κορμί της άψυχο. Τράβηξα την άκρη από το μανίκι του παλτού μου μέχρι τα δάχτυλα. Γύρισα το κεφάλι της προς το μέρος μου. Ήταν όμορφη. Άβαφτη. Το μόνο χρώμα στο πρόσωπό της ήταν δύο μπλε μάτια. Σκέφτηκα να τη γυρίσω ανάποδα να ελέγξω τα τραύματα. Δίστασα. Σκέφτηκα τον πόνο ενός κορμιού που κυλιέται πάνω στα βράχια. Κοίταξα προς τη θάλασσα. Ο φάρος έστεκε σβηστός στο βάθος του ακρωτηρίου της Κακής Κεφαλής.

Αν τη σκότωσαν εδώ, αυτό θα ήταν το τελευταίο φως που είδε στη ζωή της.

Σχεδόν έναν μήνα πριν

Ημερολόγιο θύματος

Αυτό το φως από τον κωλοφάρο με τύφλωνε. Δεν μπορούσα να το απολαύσω όπως ήθελα. Στριμώχτηκα από κάτω του λύνοντας μόνη μου το σουτιέν. Του άρεσε να μου πιπιλά τις ρώγες. Ήξερα πως θα ορμήσει. Σε λίγα δευτερόλεπτα ήμουν στο πίσω κάθισμα κι αυτός μέσα μου. Ήταν σκληρός, δυνατός. Μου αρέσει. Το κάνει καλά. Με καυλώνει. Ναι. Και τώρα που τα γράφω σ' αυτό το χαζοημερολόγιο, με καυλώνει ακόμα περισσότερο. Γιατί τα γράφω;

Δεν ξέρω. Μάλλον μου αρέσει να γράφω. Ίσως έπρεπε να γίνω συγγραφέας. Να γράψω κάνα ρομάντζο για αγάμητες νοικοκυρές, να τους μάθω πώς να κρατήσουν τους μαλάκες τους άνδρες τους για να μην κατεβάζουν τα παντελόνια στην πρώτη πιτσιρίκα που τους κουνιέται. Μαλακίες. Θα βαριόμουν να γράψω ρομάντζα στο χαρτί. Υπολογιστή δεν έχω, αλλά και να είχα, ρομάντζα δεν γράφω. Αυτά θέλουν αγάπες. Πόσο μαλακία είναι να γράφεις για αγάπες σε έναν κόσμο που το μόνο που τον νοιάζει είναι πότε θα σε γαμήσει. Γράφω γιατί δεν έχω άλλη επιλογή. Κάπου πρέπει να τα πω κι εγώ. Φίλες; Δεν είναι να εμπιστευέσαι κανέναν. Όλοι κοιτάνε να σου τη φέρουν για να γελάσουν με την ξεφτίλα σου. Δεν μένουν και πολλοί να με ακούσουν, να μάθουν πως πέρασα καλά και εγώ ένα βράδυ. ΓΑΜΑΤΑ πέρασα. Όχι απλά καλά. Πέρασα ένα βράδυ ΓΑΜΑΤΑ. Δεν έχω και κανέναν σε αυτό το σκατομέρος. Τα γράφω εδώ, οπότε είναι σαν να τα λέω σε κάποιον. Σ' εσένα, γλυκούλικη χάρτινη σελιδούλα. Σ' εσένα και σ' αυτό το άδαιο μπουκαλάκι βότκα. Σε μένα και στα επόμενα ΓΑΜΑΤΑ βράδια ΜΟΥ.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ «ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΝΕΡΑ»
ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΟ ΚΑΠΕΤΑΝΟ.

Το άψυχο σώμα μιας νεαρής μητέρας ανακαλύπτεται στα βράχια της θάλασσας, δίπλα στην αλάνα του Φάρου. Ο αστυνόμος Καπετάνος καλείται να ξεμπλέξει το κουβάρι ενός φόνου που θα φανερώσει μπροστά του ένα στοιχειωμένο παρελθόν.

Ο υπόκοσμος βγαίνει από το σκοτάδι αναζητώντας μια θέση στο φως με ανταμοιβή το χρήμα. Μυστικά αίματος μέσα στην οικογένεια. Αδελφικοί δεσμοί που καμουφλάρονται. Το φως μπορεί να δώσει τη λύση. Τα ψάρια πρέπει να τυφλωθούν, να χάσουν το πλεονέκτημα του καμουφλάζ.

Μια παράνομη ερωτική σχέση οδηγεί στην καταστροφή. Η προσπάθεια ανέλιξης στα ανώτερα κοινωνικά στρώματα θα αποτελέσει την αρχή για το παιχνίδι. Ένα παιχνίδι χωρίς νικητή.

**Μετά το βραβευμένο μυθιστόρημα *Τα βατράχια*,
ο Δημήτρης Σίμος επιστρέφει σε ακόμα πιο Σκοτεινά Νερά...**

ISBN: 978-618-03-3186-8

9 786180 331868

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83186

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book